

H. E. JALAVA

VETURIN № 293 „LÄMMITTÄJÄ”

Vuoden 1917 heinäkuun tapahtumien jälkeen vastavallankumous Venäjällä, kuten tunnettua, siirtyi hyökkäykseen. Leninin oli jälleen mentävä maanalaisuuteen.

Elokuun lopulla, jolloin yöt olivat jo kylmiä, tuli illalla luokseni tovereita. He istuivat jonkin aikaa, keskustelivat ja sitten kysäisivät:

— Miten arvelet, vanha maanalainen työntekijä, otatko viidäksesi joen yli erään ukon? Varoitamme, että tehtävä on vastuunalainen ja vaarallinen. Voitko suorittaa sen?

Minä tietysti suostuin, ja me laadimme heti pienempiä yksityiskohtia myöten suunnitelman Iljitšin kuljettamisesta rajan yli.

Elokuun 22 (syyskuun 4) päivänä 1917 Pietarista lähti aika-
taulun mukaan paikallisjuna № 71. Sen suuntana oli Raivola. Veturi tuli aikanaan; siinä oli numero 293. Lähestyessämme Udelnajan asemaa, jonne on kymmenen virstan matka Pietarista, aloin huolellisesti tarkkailla pimeyteen ja huomasin pian keskikokoisen tanakan miehen, joka tuli nopeasti veturia kohti. Miehellä oli lippalakki, hänen yllään oli vanha puku — takki, liivit ja housut, Pietarin työläisten tavalliset pukimet — kasvot oli ajeltu sileiksi. Hän kiirehti veturin luo sanaakaan sanomatta, tarttui lujasti kädensijoihin ja kiipesi kuljettajan hyttiin.

Lenin — hän se oli — tervehti ystävällisesti ja riisui takin yltään. Hän yritti laskea leikkiä apulaiseni kanssa, mutta huomattuaan, ettei tämä ymmärtänyt sanaakaan venäjää, alkoi iloisesti nauraa, ja sitten, hypähdettyään tenderille, hän taputti apulaista hyvänsuopeasti olalle antaen siten ymmärtää, että tämä voi istua rauhassa paikallaan ja poltella. Ja mitä halkoihin tuli, niin... Iljitš, noustuaan keveästi halkopinon päälle, alkoi harvinaisen ketterästi ja kätevästi ladella halkoja kehikköön.

Iljitš oli vietävä Terijoen asemalle saakka. Rajalla — Valkeasaarella — suoritettiin aina kaikkien matkustajien henkilö-

todistusten huolellinen tarkastus. Todistukset voitiin tarkastaa myös veturiprikaatissa.

Juna seisoj Valkeasaarella 20 minuuttia. Siellä oli määrä ottaa vettä. Vedenottoaika oli syrjässä. Tultuamme asemalle huomasi, että laiturilla hyöri sillä kertaa tavallista enemmän poliiseja ja upseerikoululaisia. Irroitin nopeasti veturin vaunujonosta, ohjasin sen vedenottoaikaalle ja seisotin sitä siellä niin kauan, että ehtisimme takaisin junan luo vasta aivan lähtöhetkeksi.

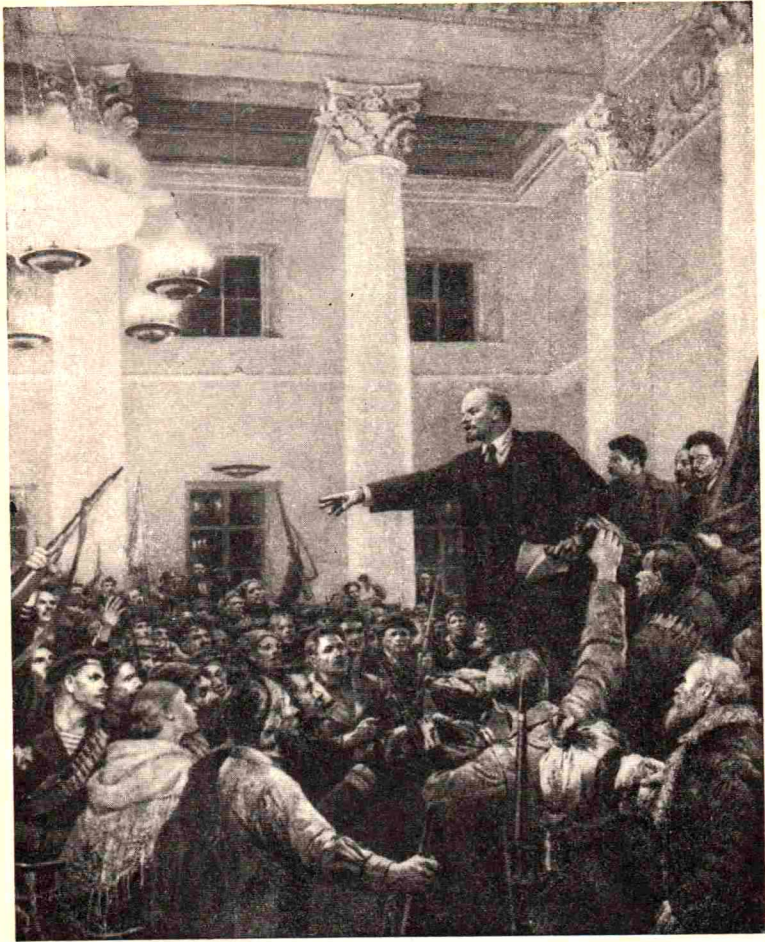
Heti kolmannen soiton jälkeen, kytkin veturin vaunuihin, annoin kimakan vihellyksen, ja niin lähdettiin. Ja muutaman minuutin kuluttua olimme jo rajan tuolla puolen — Suomessa. Vladimir Iljitš alkoi vilkkaasti keskustella kanssani. Hän kyseli suomalaisten työläisten mielialaa, tapahtumia Suomessa, puhui Suomen vallankumouksen näköaloista.

Terijoen asemalla, viidennelläkymmenellä kilometrillä Venäjän rajasta, Lenin poistui junasta. Ennen lähtöä Iljitš puristi ystävällisesti kättäni. Laiturilta Iljitš heilautti vielä kerran hyvästiksi kättään veturiin päin ja lähti sitten häntä vastaan tulleiden tovereiden kanssa Jalkalan kylään, missä asui Helsinkiin muuttamiseensa saakka.

Lokakuun 7 (20) päivänä 1917 kuljetin jälleen Vladimir Iljitš Leniniä. Sillä kertaa Suomesta Pietariin. Hän tuli veturiini Rai-volan asemalta.

Sitten, jo Neuvostovallan vuosina, kävin Leninin luona Moskovassa, Kremlissä, ja sain aina osakseni lämpimän ja sydämellisen vastaanoton.

V. I. Lenin julistaa Neuvostovallan II Yleisvenäläisessä
Neuvostojen edustajakokouksessa.
Taiteilija V. Serovin taulusta.

